

oblikovan na takav način da se može aritmetički provjeriti, a u njemu su naznačeni dospjeli obroci koje valja podmiriti prema ugovoru, obroci koje je tužitelj podmirio, dospjeli obroci koje valja podmiriti a utvrđeni su neovisno o ništavoj ugovornoj odredbi i iznos razlike tih obroka, te mora prikazati sveukupni iznos preostalog duga stranke u postupku koja je u svojstvu potrošača sklopila ugovor o kreditu u smislu prvog pitanja prema kreditnoj instituciji ili eventualno preplaćeni iznos, dok druga takva stranka, koja nije u svojstvu potrošača sklopila ugovor o kreditu ili koja je u tom razdoblju sklopila u svojstvu potrošača različit ugovor od gore navedenog, nije dužna predati takav podnesak propisanog sadržaja?

3. Treba li odredbe prava Unije navedene u prvom pitanju tumačiti na način da njihova povreda, koja je počinjena uvođenjem dodatnih zahtjeva (navedenih u prvom i drugom pitanju), podrazumijeva i povredu članaka 20., 21. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (SL 2012., C 362, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 104.), uzimajući pritom u obzir (što djelomično vrijedi i za prva dva pitanja) da su u skladu s presudama Suda od 5. prosinca 2000., Guimont (C-448/98, EU:C:2000:663), t. 23., od 10. svibnja 2012., *Duomo Gpa i dr.* (C-357/10 do C-359/10, EU:C:2012:283), t. 28., i rješenjem od 3. srpnja 2014., *Tudoran* (C-92/14, EU:C:2014:2051), t. 39. sudovi država članica dužni primjenjivati pravo Unije u području zaštite potrošača i na situacije koje nisu prekogranične naravi, to jest na isključivo unutarnje situacije? Ili se treba smatrati da je riječ o predmetu prekogranične naravi s obzirom na to da su ugovori na koje se odnosi prvo prethodno pitanje „ugovori o kreditu utemeljeni na stranoj valuti“?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

⁽²⁾ Direktiva 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL 2008., L 133, str. 66.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. rujna 2016. uputilo Vrhovno sodišče Republike Slovenije
(Slovenija) – A.S. protiv Republike Slovenije**

(Predmet C-490/16)

(2016/C 419/44)

Jezik postupka: slovenski

Sud koji je uputio zahtjev

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: A.S.

Tuženik: Republika Slovenija

Prethodna pitanja

1. Odnosi li se sudska zaštita propisana člankom 27. Uredbe br. 604/2013 i na tumačenje pretpostavki za primjenu kriterija iz članka 13. stavka 1. te uredbe, kada se radi o odluci države članice da ne ispita zahtjev za međunarodnu zaštitu, a druga država članica je već priznala vlastitu nadležnost za ispitivanje podnositeljeva zahtjeva po tom temelju i podnositelj zahtjeva se tome protivi?
2. Treba li pretpostavku o nezakonitom ulasku iz članka 13. stavka 1. Uredbe br. 604/2013 tumačiti samostalno i neovisno ili ju treba tumačiti u vezi s člankom 3. točkom 2. Direktive 2008/115 koji se odnosi na vraćanja i s člankom 5. Zakonika o schengenskim granicama kojime je definiran pojam nezakonitog prelaska granice i treba li takvo tumačenje primijeniti s obzirom na članak 13. stavak 1. Uredbe br. 604/2013?
3. Treba li, s obzirom na odgovor na drugo pitanje, u okolnostima ovog predmeta pojam nezakonitog ulaska iz članka 13. stavka 1. Uredbe br. 604/2013 tumačiti na način da nema nezakonitog prelaska granice kada su ga organizirale tijela javne vlasti države članice u svrhu tranzita u drugu državu članicu Europske unije?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na treće pitanje, treba li, s obzirom na navedeno, članak 13. stavak 1. Uredbe br. 604/2013 tumačiti na način da se protivi vraćanju državljanina treće države u državu u kojoj je prvi put ušao na područje Unije?
 5. Treba li članak 27. Uredbe br. 604/2013 tumačiti na način da rokovi propisani člankom 13. stavkom 1. i člankom 29. stavkom 2. ne teku kada podnositelj zahtjeva ostvaruje pravo na sudska zaštitu, a osobito kada to uključuje i podnošenje zahtjeva za prethodnu odluku ili kada nacionalni sud očekuje odgovor Suda Europske unije na takvo pitanje postavljeno u drugom predmetu? Podredno: bi li, u takvom slučaju, rokovi tekli ali nadležna država članica ne bi imala pravo odbiti prihvati?
-